

[Forsvarsministeren]

de, som forhåbentlig kan holdes til næste år. Der er lagt op til en fornyet, mere positiv basis, som kan benyttes i de videre forhandlinger mellem USA og Sovjetunionen i Genève om atom- og rumvåben.

Havde det ikke været for uenigheden om SDI og fortolkningen af ABM-traktaten, ville parterne efter det oplyste tilsyneladende have kunnet indgå rammeaftaler om fuldstændig fjernelse af INF-våbnene fra Europa og inden for en 10-års periode eliminering af de ballistiske missiler. Der kan næppe være tvivl om, at SDI var en stærkt medvirkende årsag til den russiske beredvillighed til at indgå aftaler. På den anden side blev det altså hindringen for, at der faktisk blev indgået aftaler. Men det forekommer ikke uoverstigelig vanskeligt at nå nogle kompromiser. Under alle omstændigheder går forhandlingerne videre i Genève.

Vi taler naturligvis om problemer, som er særdeles komplekse, og måske er det ikke så ringe endda, at der nu er tid for begge parter til at tænke situationen igennem, gennemføre de nødvendige diskussioner og forberede de nødvendige forslag. Fra dansk side er vi naturligvis indstillet på at give al mulig støtte til de fortsatte bestræbelser for at opnå solide forhandlingsresultater, og det er givet, at en række af de ting, vi har været inde på i drøftelserne i dag, ikke i det lange løb kan undgå at påvirkes, selvfølgelig ikke, af de forhandlinger, der føres mellem supermagterne.

Flere talere, fortrinsvis hr. Thoft og hr. Albrechtsen, har igen været inde på spørgsmålet om GPG, disse retningslinjer for den eventuelle brug af atomvåben. Jeg skal blot fra starten dementere hr. Albrechtsens påstand heroppefra for lidt siden og sige, at der var tale om og er tale om retningslinjer, som længe har været bearbejdet i alliancen, længe har været under overvejelse, men at den endelige godkendelse – sådan som jeg også har oplyst det både i nævnet og her i salen – fandt sted på NATO-forsvarsministermødet i Skotland i sidste måned. Så der er ikke tale om, det må jeg på det kraftigste dementere, at der skulle være sket nogen tidligere godkendelse. Godkendelsen skete på denne måde, men som sagt har sagen naturligvis været behandlet over en længere periode. Det er bare én af de ting, hr. Albrechtsen hiver frem og slynger ud her fra talerstolen i håb om, at

nogle tror på det, men det er forkert i bund og grund.

Jeg skal heller ikke kommentere andre af de vilde påstande, som gerne flyver gennem luften, når hr. Pelle Voigt og hr. Albrechtsen og hr. Thoft betræder denne talerstol. Men der er én ting, jeg godt vil tage fat i, og det er hr. Albrechtsens – hr. Pelle Voigt var også inde på det lidt tidligere – tilkendegivelse om, at der med vedtagelsen af disse retningslinjer ligesom forelå en udvikling i retning af, at man accepterede, at man godkendte, at atomvåben kunne bruges som politiske signaler, sådan nærmest i ny og næ som et politisk virkemiddel, som hr. Albrechtsen udtrykte det.

Jeg vil godt sige, at der ligger ikke nogen ændring med hensyn til atomtærsklen i vedtagelsen af disse retningslinjer. Der foreligger heller ikke nogen ændring – jeg vil snarere sige tværtimod – i opfattelsen af atomvåbnene. Vi betragter i alliancen anvendelse af atomvåben som en voldsom eskalation. Det kan ikke accepteres som et militært middel. Det er et politisk middel, som det ofte er blevet sagt. Ingen, der overhovedet beskæftiger sig med disse ting, kan have anden opfattelse, end at brug af atomvåben, hvad enten det er taktiske, eller det er ballistiske, vil være at sætte sig op på vejen mod den totale katastrofe.

Det er også derfor, vi anser det for fantastisk vigtigt, at enhver tale om anvendelse af atomvåben er underkastet den fulde politiske kontrol hele vejen igennem, at vi altså ikke overlader det til en militær beslutning, om atomvåben skal anvendes eller ej, men at det er noget, der er underkastet politiske konsultationer, politisk indflydelse. Netop dette er en understregning af, hvordan vi skelner imellem konventionelle våben og atomvåben.

Jeg skal ikke sige mere om GPG. Jeg har jo haft lejlighed til at informere, i det omfang det har været muligt, i det udenrigspolitiske nævn både forud for ministermødet i Skotland og efterfølgende.

Jeg vil godt tage fat i en anden del, som også andre talere har været inde på, nemlig spørgsmålet om de konventionelle våben set i relation til atomvåbnene.

Her er det ikke rigtigt, som hr. Thoft – var det vist – og også hr. Albrechtsen var fremme med, at vi taler om stort set ligelighed på begge sider. Tager vi udgangspunkt i NATOs